

Tema: ZOOM IND – del 2.

Da Herrens tjener Moses var død, sagde Herren til Josva, Nuns søn, som havde været i Moses' tjeneste: »Min tjener Moses er død. Gå nu over Jordan med hele dette folk til det land, jeg vil give israelitterne. Hvert sted, hvor I sætter foden, giver jeg jer, sådan som jeg lovede Moses. Landet fra Ørkenen til Libanon, fra den store flod Eufrat til Det Store Hav i vest, hele hittiternes land, skal være jeres. Ingen vil kunne holde stand imod dig, så længe du lever. Ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke. Vær modig og stærk, for du skal give dette folk det land i eje, jeg lovede deres fædre at give dem. Ja, vær modig og stærk! Følg omhyggeligt loven, som min tjener Moses har pålagt dig; vig ikke fra den til højre eller til venstre, så vil du have lykken med dig overalt, hvor du går. Denne lovbog skal du altid have på dine læber; du skal grunde på den dag og nat og omhyggeligt gøre alt, hvad der står i den; da vil det gå dig godt, da vil du have lykken med dig. Jeg har jo indsat dig; vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.«

Josua 1; 1 - 9

Indledning

Med temaet ZOOM IND vil vi fokusere på at Gud har faste og langsigtede mål for vores liv.

ZOOM IND gør op med periode-rytteren og tilbyder os noget, der gør hele resten af livet helt værd at leve.

ZOOM IND sætter Guds planer med vores liv øverst på dagsordenen.

Som jeg var inde på forrige søndag inspirer historien om Kaleb mig mere end nogen anden historie i biblen mig til at zoome min opmærksomhed ind på at jeg også har en særlig livsopgave.

Det kan være du mener at det er en naiv antagelse, men jeg har faktisk altid troet på at Gud har spændende planer for ethvert menneske.

Ifølge Paulus lægger Gud meget konkrete planer for vores liv: **For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i. Ef. 2; 10**

Jeg tror på at Guds originale skabertrang flyder over når det drejer sig om at lede vores liv.

I dag skal vi høre om Josua og hvordan han modigt zoomede ind på det, der var hans helt særlige livsopgave.

Josua, Kaleb's ven og en af de 12 spejdere, blev Moses' efterfølger og ledte Israelitterne ind i Kanaaens land.

Efter Moses død i ørkenen stillede Gud Josua overfor en uoverskuelig livsopgave og gav ham følgende vejledning: **Læs tekst.**

Gud opfordrede Josua til at zoome meget konkret ind på sin livsopgave.

Intet var overladt til tilfældighederne.

Josua skulle zoome ind på selve opgaven, zoome ind på loven, zoome ind på tro og mod.

Nogle af os (!) fyldes med fascination og inspireres af Josua som forbillede, der kaldtes som leder for at redde et folk fra udslettelse.

Et forbillede som eksemplificerer at livet kun leves fuldt ud når vi fyldes med mod.

Josuas liv viser os at selve nøglen til vores livsopgave er mod.

At livet med Gud er et eventyr og slet ikke kan leves uden mod.

Gud kaldte Josua til at drømme store drømme.

Men Gud efterlod ham ikke kun med drømmene.

Gud kaldte også modet frem i Josua til at udleve drømmene.

Fra begyndelsen til enden af Josuas liv kaldte Gud ham til at tage modige beslutninger, også i perioder hvor han blev grebet af frygt.

Ingen vil kunne holde stand imod dig, så længe du lever. Ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke. Vær modig og stærk, for du skal give dette folk det land i eje, jeg lovede deres fædre at give dem. Ja, vær modig og stærk!... Jeg har jo indsat dig; vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.»

Jeg tror ikke Josua var meget anderledes end du og jeg.

Han var ikke nødvendigvis født modig, men hans vilje og personlighed udviklede sig i en modig retning og medførte en personlig opfattelse af at tro og risiko er 2 uadskillelige faktorer.

Derfor var det heller ikke den store overraskelse for Josua at det krævede masser af mod at følge Guds planer for hans liv.

Han vidste at store drømme kræver stort mod.

Stort mod fordi Gud kaldte Josua til en opgave, der var langt større end ham selv.

Han følte sig sikkert om en myg ind for en elefant.

Modstanden ville blive større end den kraft han havde i sig selv.

Josuas testamente til os er at modet kan vokse i et menneske.

I mange år var Josua bare Moses tjener, ikke hans rådgiver, ikke en færdiguddannet professionel soldat. Bare en tjener.

Og Gud kaldte ham ikke alene til at overtage Moses' rolle som leder, men også at afslutte hvad Moses var kaldet til og ikke kunne opfylde, nemlig at redde folket fra døden og vise dem ind i drømmenes land.

Josua lykkedes med sin opgave og brugte de næste 45 år af sit liv på modigt udleve sin livsopgave.

Som nævnt fascineres nogle af os af Josuas inspirerende eksempel på mod og udholdenhed.

Andre af os distancerer os fra hans eksempel.

Både fordi tanken om en bestemt defineret livsopgave i sig selv er skræmmende. "Tænk, hvis Gud virkelig har en bestemt livsopgave for mig. Tænk hvis jeg er helt ved siden af det Gud kan have kaldt mig til. Tænk hvis jeg har spildt alt for mange SU-klip på det forkerte – levet alt for mange år og satset på noget, som egentlig slet ikke var Guds plan med mit liv. Tænk hvis jeg slet ikke er i stand til at forstå Guds planer for mit liv."

Personligt er jeg af den opfattelse at man kan vandre i Guds tilrettelagte gerninger på flere måder.

Hensigten med dit liv er givet men måden af udleve Guds hensigt kan variere. Men det drejer sig om ikke at være en bænkevarmer, der passivt afventer sin livsopgave.

Forsøge i stedet at tolke de opgaver du står midt i som potentielle Gudgivne livsopgaver.

Spørg: "Det jeg står i lige nu – er det mon min Gudsgivne livsopgave?" og samtidig være åben for at din livsopgave kan udvikle eller ændre sig.

Men tanken om måske at du skulle foretage dig noget helt andet end det du foretager dig lige nu kræver mod.

Mange i biblen blev skræmte og flygtede faktisk fra deres livsopgave: Eva og Adam gemte sig; Abraham løj; Moses flygtede; David kunne ikke holde lynlåsen lukket; Esther var usikker; Elias overvejede at begå selvmord, Johannes Døberer tvivlede, Peter fornægtede, Judas forråbte.

Dette er blot nogle af de ledende figurer i Biblen.

Men hvad enten du fascineres eller du skræmmes af historien om Josua, vil jeg opmuntre dig til ikke at løbe væk men at zoome dit liv ind på Guds planer for dit liv. Ikke blot læne dig tilbage og passivt betragte Gud.

At forpligte sig til en livsopgave er i virkeligheden mere end noget andet en kæmpe gave.

OG vi har lov at tage de samme ord til os som Gud opmuntrede Josua med: "Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går."

Det sure slid

Jeg har faktisk lært at jeg skulle prædike med biblen i den ene hånd og avisen i den anden.

Ud fra Josuas liv dykkede vi lidt ind i Biblens værdier om at forpligte sig i det lange løb, nu skal vi se lidt på vores kulturelle værdier i dag.

Som nævnt sidste gang: Vores livet fragmenteres og til sidst savner integritet.

I bakspejlet vil vi kunne se at vi har inddelt livet i forskellige perioder: I én periode satsede vi på noget, som vi byttede ud med noget helt andet i en anden periode.

Det kan f. eks. være tro, arbejde, sundhed, engagement i andre mennesker eller ægteskab.

Som en stjerneaster brændte vi fuldt ud for noget, men også kun for en kort tid.

Vi har alle svært ved at holde fast i en livsopgave på den lange bane.

Hvis det er sandt, hvorfor er det egentlig sådan?

Hvad er der sket med os?

Tidligere var det faktisk langt lettere for mennesker af fastslå deres identitet.

Hvorimod det moderne menneskes identitet aldrig etableres endeligt.

Før var man til ko, svin eller fisk.

III. Da jeg var ung så jeg en udsendelse om unge mænd i Kaas: "Man bliver én af 4 ting: Smed, tømrer, murer eller mekaniker."

Sådan er det ikke længere.

I dag er det anderledes.

I dag disse normer og traditioner brudt sammen, og nu er det menneskets eget ansvar at definere sin identitet.

Man er frisat til at træffe sine egne valg og vælge sine egne traditioner.

Vi definerer ikke længere vores identitet ud fra gamle mønstre og forventninger, men står nu med en helt ny situation.

Vi er ligeglade med om du er til ko, svin, fisk, træ, jern, cement eller rustne biler.

Vi er faktisk helt ligeglade – find ud af det selv.

Bare du laver noget!

Træf dine egne livsstils-valg.

Alene derfor er vi i dag langt mere fyldt af usikkerhed og tvivl om vores livsopgave.

Hvorfra henter vi så nye normer, værdier og traditioner?

Vi henter dem fra de forskellige sociale arenaer vi færdes i.

Disse forskellige arenaer definerer vores værdier, vores valg.

I de arenaer afsøger vi nye territorier, prøver grænser, opbygger et image osv.

Problemet opstår ved at vi bliver forvirrede.

Vi færdes i mange forskellige miljøer og konsekvensen er at vores identitet bliver mere flydende, alt efter hvilket miljø vi færdes i.

Derfor, identiteten er evigt formbar, - fastlægges aldrig.

Godt nok lærer vi efterhånden at færdes i de forskellige sociale arenaer, - det er vi jo simpelthen nødt til – men konsekvensen er at vores identitet bliver overfladisk.

Får hen spurgte landmanden sin søn: "Hva ve' do så?"

Før hen spurgte landmandens søn sig selv: "Hvem er jeg – hvad vil jeg?"

I dag: "Passer det jeg gør nu med hvad jeg egentlig har lyst til – og hvem jeg gerne vil være?"

Vi tror at rolle-forvirringen har gjort os frie og rige, men i virkeligheden har vi mistet noget af det mest værdifulde og tilfredsstillende her i livet: At vide hvad man skal med sit liv!

For bare nogle årtier siden var vi en del af en pligtkultur.

Nu er vi en del af en rettighedskultur.

Førhen var forpligtet på at yde noget til fællesskabet.

I dag er man mere forpligtet på at realisere sig selv.

"Der er ikke noget, der er vigtigere end noget andet – og slet intet der er vigtigere

end mig.”

Pligten var den autoritære muskel der fik samfundet til at hænge sammen.

I dag får vi ikke dårlig samvittighed overfor samfundet.

I dag får vi dårlig samvittighed over at svigte os selv.

Negativt betragtet så manipulerede kristendommen mennesket med gennem skyldkomplekser i mange år.

I dag har vores samvittighed – når den er intakt – knyttet til os selv.

Vi kan i stedet skamme os overfor ikke at realisere os selv.

Vi er opdraget til personlig succes og når vi ikke oplever det svigter vi os selv.

I virkeligheden et langt mere ensomt projekt vi er i gang med i dag.

Før var vi nemlig forpligtet overfor fællesskabet.

Værdier som pligt, myndighed, ansvar, skyld, behovsudsættelse, arbejdsomhed, lydighed, selvbegrænsning er i spil

I dag er vi først og fremmest forpligtet overfor selv – enormt ensomt.

III: En flok sultne fugleunger.

Vi er ikke alene ensomme om vores sult, men vi mister også meget let orienteringsevnen.

Henrik Jensen: ”Problemet er, at du ikke kan sælge surt slid i dag. Det hænger igen sammen med, at kaldet, følelsen af at det her er mit lod, som jeg må tage på mig, heller ikke har det særlig godt i dag – selv om det på mange måder er det, vi er blevet rige på. Det sure slid.

Min mormor var sådan en person, som folk i dag nok ville mene var undertrykt. Hele sit voksenliv gik hun derhjemme og brugte sin tid på at give – til sine børn og børnebørn. Der var måske et kraftigt element af kedsomhed i hendes liv, som i så mange andres fra hendes generation. Men spørgsmålet er, om vi ikke bruger af hovedstolen, når vi går for meget efter, at den enkelte skal realisere sig selv ved at lave spændende overskridelser af sig selv.”

Det moderne menneske derimod lyster mere end det lyster.

Det nyder mere end det yder.

Behov kommer før pligt.

Jeg er vigtigere end vi.

Frigørelse er bedre en fastholdelse.

I dag skal vi sætte vores egen signatur på livet, blive vores egen forfatter og eget ansvarlige ophav.

Problemet er som nævnt ensomhed.

Vi har simpelthen svært ved så megen ”selv-ledelse” som nogen kalder det.

Problemet er også at vi hele tiden bryder op.

Du kan ikke sælge det sure slid.

Lydighed er noget vi skal have lyst til.

Stillet overfor biblens værdier er der store kontraster, bl.a. at de gode ting i livet tager nogle gange resten af vores liv, - dvs lidt længere end en sæson med Jersey Shore eller Paradise Hotel.

Fra mange vinkler peger biblen på at det lange slid lønner sig. Ikke kun historien om Josua, men også når det gælder ægteskab, udholdenhed, bøn for regeringen, afholdenhed, søge Gud og m.m.

Abba, fader!

Mange er enige om at vi som samfund befinder os i en autoritetskrise. Fadertabet er en ægte tragedie, for der er ingen troværdig compensation, mener han. (Henrik Jensen)

Samfundet har forsøgt sig: Stalin (kaldt "lille-far"), Hitler, Mussolini m.fl. Fadertabet gør os til en slags lykkejægere, på jagt efter umiddelbar lykke og selvtilfredsstillelse.

Vi bliver til nydelsessyge konsumenter!!

"Fællesskabet og respekten for den anden – for ikke at tale om ydmyghed og tilbageholdenhed – er noget, man må kigge forgæves i vejviseren efter."

Vi har ikke en far at se op til.

Vi har ingen at adlyde – og nu skal vi har lyst til lydighed.

Og det kan godt være at samfundet ikke er istand til at byde en løsning på denne anerkendte og omfattende problematik.

Men biblen tilbyder os en løsning.

Biblen opfordrer os til at zoome ind på Gud som en far.

Vil du zoome dit liv ind, din livsopgave, så zoom ind på Guds fadderskab.

Jesus omtalte ofte sin relation til Gud som en far og sagde at han intet kunne gøre af sig selv, Joh. 5; 50

Jesus selv eksemplificerede tydeligt for os at han var nært forbundet med Gud som sin far.

Paulus kommer med en fantastisk beskrivelse forholdets intimitet: **"I har jo ikke fået en ånd, der giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den Ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader"** Rom. 8; 15

Paulus skriver til mennesker som taler græsk, men anvender her det aramæiske ord for far.

Samme måde som Jesus tiltaler Gud på i Getsemane, Abba

Urkirken lagde mærke til denne opdagelse, - en revolution for deres tankegang, - de ophørte aldrig herefter at tale om Gud som far.

Abba betyder far.

Israels Gud var aldrig før omtalt så familiært.

Jesu udtalelse var indtil da et vindue ind til en ukendt selvmedvidenhed.

Paulus siger at det er gennem Ånden Gud bliver Abba for os.

Vi bliver adopteret og bliver noget vi ikke var før.

Vi får en Abba.

(Paulus bruger et samtidens retssprog "huiiothesia")

Gennem ånden bliver vi som troende mere end vi er i os selv.

Vi henvises til det kærlighedsforhold der er mellem Sønnen og Faderen.

Vi optages i et kærlighedsforhold som overgår vores fatteevne.

Vi er ikke længere overladt til os selv.

Ånden bekræfter forholdet.

Paulus introducerer altså en helt ny bøn!

Ikke en bøn som fremsiges med liturgisk ro men som et råb.

At have en far skaber sammenhæng, ro og fred i vores liv.

En far er en person, som er der i hverdagen og trøster.

Som giver tryghed og kærlighed.

I undersøgelser af skilsmisse-unge viser savnet af far sig nogle gange som usikkerhed, manglende selvtillid og forstyrret selvfølelse, sorg og tavs indelukkethed.

Nogle sociologer mener at det er savnet af en god Far, der tænker varmt på en, som måske det allerstørste problem i dag.

Findes der en livsopgave for enhver af os, - er der tilrettelagte gerninger for os at vandre ud (iflg. Paulus), - skal vi have en chance for at gøre op med periode-rytteri og tage imod et livsindhold, der gør hele resten af livet helt værd at leve, - skal zoom ind på at sætte Guds planer med vores liv øverst på dagsordenen – kan jeg ikke komme i tanke om noget bedre, noget stærkere, noget mere forvandlende, noget der giver mere mod og udholdenhed end at være i et levende og nærværende faderforhold.

Så kommer kærligheden ind i vores liv som noget der er større end os selv.